

Kateřina Lhotská: O žádné klima nejde

- CZ24 News | 13. listopadu 2021

Bojovníci proti „změnám klimatu“ usilují o likvidaci kapitalismu

Bojovníci za „záchranu“ klimatu volají po okamžitých a radikálních řešeních majících změnit společenský systém. A ti, co prosazují „klimatické“ projekty, deformují tržní hospodářství. Společně tak usilují o likvidaci kapitalismu.

Klimatická konference COP26 v Glasgow velký zájem veřejnosti nepoutala. Není divu. Málokdo je totiž zvědavý poslouchat pořád dokola ty samé recyklované řeči politiků o „poslední šanci“, „minutě do půlnoci“ a „klimatické katastrofě“. Prázdnotu těchto prohlášení pak umocňuje fakt, že jejich autoři jsou často přímo učebnicovými příklady lidí, kteří „kážou vodu a pijí víno“. Což dokázali i tentokrát třeba tím, že si do Glasgow zaletěli svými tryskáči. Nejvýraznější „uhlíkovou stopu“ pak nejspíš zanechal americký prezident Joe Biden, který potřeboval na dopravu letadla hned čtyři a jeho kolona na místě čítala 85 vozidel. Přičemž rozhodně nešlo o žádné úsporné modely.

Na konferenci bylo jako obvykle přijato několik „závazků“. Pravda, některé byly dokonce i smysluplné. Jako třeba ten o zastavení odlesňování. Jiné směšné. To když se 40 států zavázalo k vyřazení uhelných elektráren. Ty ekonomicky silnější to mají stihnout do roku 2030, ty ostatní na to mají o 10 let déle. A proč směšné? Protože jednak není jasné, čím tedy chtějí za tak krátkou dobu uhlí nahradit, a jednak se k tomuto „závazku“ nepřipojili zástupci největších znečišťovatelů, jako jsou Čína, USA, Austrálie nebo Indie. A tak tyto proklamace slouží především k tomu, aby se mohli politici navzájem pochválit za to, jací jsou kabrňáci a jak s těmi emisemi zatočí.

Ale pojďme od postřehů směšných k těm závažnějším. Kolem podobných konferencí se obvykle koná celá řada protestních akcí. Ani ten v Glasgow nebyl výjimkou. Jako vždy při nich hráli hlavní roli radikálové v čele s Gretou Thunbergovou. Jejich ústřední heslo znělo „*Kapitalismus ničí planetu*“. Nepřekvapivě. Jsou to totiž vesměs extrémní levičáci, kteří se touhou zlikvidovat kapitalismus vůbec netají. Jako třeba ti z Extinction Rebellion, kteří prohlašují: „*Chceme narušit ekonomiku, a tak otrávit stávajícím politickým systémem*“ a „*Naším cílem je politická změna*“.

V tuzemsku jde pak kapitalismu nejmíc po krku organizace, která si říká „Re→set“ . Ta sama sebe označuje za „*Platformu pro sociálně-ekonomickou transformaci*“ a prosazuje mimo jiné toto:

„Podporujeme sociálně-ekologickou transformaci, směřující k novému hospodářskému modelu. Takovému, který bude založený na spolupráci místo konkurence, péči místo vykořisťování a demokratických formách vlastnictví a kontroly.“

Chtějí zkrátka zlikvidovat kapitalismus a volný trh a vyvlastnit soukromý majetek. Nebo se snad dá pojem „*demokratické formy vlastnictví*“ chápat jinak než jako vyvlastnění?

Přestože jsou klimatičtí radikálové hodně slyšet, nejsou pro kapitalismus tou největší hrozbou. Ten stojí na třech pilířích. Jedním z nich je soukromé vlastnictví majetku, druhým fungování volného trhu a třetím motivace jednotlivých subjektů (fyzických osob, firem apod.) dosahovat zisk. Připomíná tak trojnožku. Ta má však tu nepříjemnou vlastnost, že se zřítí okamžitě poté, co se jedna z jejích nohou podlomí. Radikální aktivisté sice útočí na všechny tři, ale jejich ataky jsou vedeny především v rovině verbální, a stabilitu trojnožky kapitalismu tak zásadně neohrožují. Nicméně dvě její nohy, konkrétně volný trh a motivaci dosahovat zisk, podráží způsob, jakým má být „záchrana“ klimatu financována.

Má se to totiž dít prostřednictvím masových dotací, a tedy potlačením pravidel fungování volného trhu. Což není nic jiného, než rána z milosti i pro to málo z tržní ekonomiky, co ještě zůstalo zachováno. Nadále se totiž už nebudou prosazovat ti, kteří jsou schopni nabídnout výrobky a služby v patřičné kvalitě a přitom nejefektivněji, ale ti, co se přísají na různé dotační programy a díky tomu nabídnou výrobky a služby subvencované. Právě oni pak lobbují za prosazení „zelené“ agendy nejvíce, protože doufají, že se jim podaří nasměrovat dotační penězovody i na své bankovní účty. Jak to funguje v praxi, jsme ostatně měli možnost sledovat už před lety, kdy u nás vrcholil boom výstavby fotovoltaických elektráren. Solární baroni při něm pustili (a stále ještě pouštějí) eráru pořádně žilou. Ovšem v porovnání s blížeícími se „zelenými“ projekty to byly dle mého soudu jenom drobné.

A co podrývá třetí pilíř kapitalismu? To, že investoři nemají být k účasti na projektech „záchrany“ klimatu motivováni ziskem, ale vědomím, že budují „lepší svět“. Říká se tomu „společensky odpovědné investování“ ([zde](#)) a spočívá ve vkládání peněz do firem a projektů, které „...propagují etická a společensky uvědomělá témata, včetně udržitelnosti životního prostředí, sociální spravedlnosti a firemní etiky, a bojují proti genderové a sexuální diskriminaci.“ Popravdě řečeno, očekávat od takových investic dlouhodobý zisk je naivní a ti „společensky odpovědní“ investoři, kteří v něj doufají, budou hodně rozčarování. Svoje peníze totiž sypou do něčeho, co nefunguje na základě tržních mechanismů, ale je řízeno ideologickou objednávkou a je závislé na „finančním dopingu“ ve formě dotací.

Kapitalismus má zkrátka na kahánku. Volný trh je likvidovaný „zelenými“ dotacemi a jednotlivé subjekty jsou k činnosti motivovány nikoliv ziskem, ale konáním „dobra“. Nic ale není ztraceno. Peníze na dotace se sice mohou nějakou dobu „tisknout“, ale nejde to do nekonečna. Pak se celý systém zhroutí. A ochota investovat do konání „dobra“ zásadně ochabne ve chvíli, kdy investoři zjistí, že se „dobra“ nenají a že hřejivý pocit na duši z jeho konání je nedostatečný k tomu, aby zahřál i jejich tělo. Pak lidé znovu objeví kapitalismus jako způsob, jak z průšvihů ven a zase rozjet ekonomiku. Takže konec dobrý, všechno dobré? To rozhodně ne. Než k tomu totiž dojde, tak to bude ještě setsakra bolet...

ZDROJ: lhotska.blog.idnes.cz

AUTOR: Kateřina Lhotská